

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24839/2024
16.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Основно јавно тужилаштво у Нишу, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Марија Вучић, адвокат из ..., ради одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 347/2024 од 28.08.2024. године, у седници већа одржаној 16.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 347/2024 од 28.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 1056/23 од 28.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је туженој одређена мера заштите од насиља у породици тако што јој је забрањено свако даље узнемиравање супруга ББ из ... тренутно на привременом раду у Немачкој. Ставом другим изреке, одлучено је да мера заштите од насиља у породици траје годину дана, а може се продужавати све док не престану разлози због којих је мера одређена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 347/2024 од 28.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописани разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер наведена повреда поступка није ревизијски разлог у смислу члана 407. истог закона. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП у вези чланова 228, 229, 230, 231. и 233. Породичног закона, на коју се ревизијом указује и суштински везује за погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, ББ из ..., на привременом раду у Немачкој, пријавио је дана 31.05.2023. године Полицијској управи у Нишу, своју супругу АА, овде тужену, да над њим врши психичко и физичко насиље. ББ са туженом има троје деце, ћерку ВВ (2006.), ГГ (2011.) и сина ДД (2018.). ББ је 31.05.2023. године дошао у кућу у Нишу у улици ... бр. ..., где тужена живи са децом, како би из куће узео своје ствари и како би видео децу. Када је хтео да крене, тужена је ушла у његов ауто и на њега насрнула, започела свађу са њим, а када су изашли из аута, ударала га је и гребала, избацила гардеробу из аута и кључеве. Он јој није узвратио, већ је позвао полицију која је убрзо дошла и сачинила извештај о догађају, службене белешке са изјавама ББ, тужене и сведока ЂЂ, проценивши да ризик од непосредне опасности од насиља постоји због чега је донето наређење бр. 11823/2023-1-3 којим је туженој изречена хитна мера привремене забране да контактира жртву насиља и прилази јој у трајању од 48 сати. Мера привремене забране је продужена од стране Основног суда у Нишу решењем Нп 398/23 од 01.06.2023. године за још 30 дана. Према извештају Центра за социјални рад од 04.07.2023. године, ББ је засновао нову заједницу и у току је поступак за развод брака и поверавање мал. деце, а због поремећених односа са туженом и због судских поступака између супружника постоји ризик да дође до сукоба и свађа те је ризик од рецидива средњег интензитета. Извештајем од 18.03.2024. године, Центар је констатовао да су се супружници развели, да су деца поверена мајци, да се ББ не плаши тужене те да је мишљење Центра да није целисходно изрицање мере заштите од насиља у породици туженој.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и одредили меру заштите од насиља у породици.

Насиље у породици дефинисано је чланом 197. Породичног закона, тако што је у ставу 1. прописано да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно стање и спокојство другог члана породице, док су у ставу другом наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице. Дрскост, безобзирност и злонамерност су управо компоненте насиља у породици и његова суштинска обележја која га јасно разликују од дозвољеног понашања, при чему се ради о правним стандардима чију садржину суд утврђује вредносним судовима имајући у виду објективне и субјективне околности као и специфичне околности конкретног случаја.

У конкретном случају испољено понашање тужене према ББ 31.05.2023. године, у току трајања брачне заједнице, има све елементе насиља у породици у смислу наведене законске одредбе. Наиме, насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и контактирања са члановима породице, при чему је суд дужан да покаже „нулту толеранцију“ на насиље што подразумева да свако понашање које одступа од стандарда нормалног опхођења и комуницирања са члановима породице мора се квалификовати као дрско, безобзирно односно злонамерно понашање.

Према члану 198. став 1. Породичног закона против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим члановима породице, међу којима је и мера заштите од даљег узнемиравања. У конкретном случају изречена мера заштите одговара степену испољеног насиља има за циљ и превентивне разлоге, као обезбеђење спокојства и безбедности жртве.

Наводима ревизије оспорава се правилна примена материјалног права, а заправо се наводи ревизије односе посредно или непосредно на чињенично стање које по мишљењу ревидента није правилно и потпуно утврђено у спроведеном поступку. Међутим, ови наводи нису основани и не доводе у сумњу правилност побијане пресуде, у погледу примене материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона, које су нижестепени судови правилно применили одлучујући о одређивању предложене мере заштите на насиља у породици. У конкретном случају радњама тужене у догађају који се догодио 31.05.2023. године, постоје елементи насилничког понашања над ББ, што је био основ да ПУ у Нишу туженој изрекне хитну меру забране да контактира жртву насиља и прилази јој, која мера је продужена решењем Основног суда у Нишу од 01.06.2023. године, а указивање да је у извештају Центра од 18.03.2024. године наведено да се ББ не плаши тужене, не оправдава одбијање захтева за изрицање мере заштите од насиља у породици, код утврђеног да је тужиља извршила насиља и да је мера изречена и у циљу превенције даљег вршења насиља од стране тужене.

На основу члана 414. став 1 ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**